

Külvárosi reggel

Balgabelga, miután e szombati reggelen kisikálta egész heti szennyesét, rózsás hangulatban lépett ki a családi ház ajtaján. Ráfordította a zárat, zsebre vágta kulcsosomóját, és rövidke pillantást vetett tükörképére a kilincs fölötti domború üvegben. Nemegyszer esett úgy, hogy a sarokra kiérve látta meg az éppen bent álló buszt, de ő megtorpant és habozott, majd lemondóan, lassú léptekkel közeledett a megálló felé. Vádlón hallgatott el a csengő, csukódtak be az ajtók, és rossz volt nézni a busz orrát, amint megemelkedett a felengedett féktől. Balgabelga nyugodt járása gondterhelt kullogásba töredezett, mire a narancssárga szemetesládához ért. Közel tízperces ácsorgása alatt végig azt érezte, hogy halott ez az idő, és epeztette a gondolat, hogy mi lenne, ha most azon a buszon ülhetne, amit az imént elengedett. Olykor pedig a beérkező száznegyvennégyes láttán háborgott magában, hogy tessék, bekövetkezett, amitől tartott, és bár nyugodtan megvárhatta volna a következőt, ő szédítő vágatába kezdett e közel harminc méteren, és egyre sürgetőbbnek hatott az ajtócsengő fémes zúgása, az index villogása, így tovább gyorsult és minden egyes rugaszkodással növekedett benne a remény, hogy talán eléri, mígnem hirtelen megjelent előtte a hurkolt kapaszkodócső. Akkorát dobbantott a lépcső legalsó fokán, hogy az utastérig röpült, majd fújtatva, hálára gyúló tekintettel (amiben a magával való elégedettség is megbújt) biccentett a sofőrnek. A feszes vágatától magából kiszakadva, könnyed hangulatban utazott; derűre hangolta életösztönének megnyilatkozása és a siker. „Csodálatos ez a nap!” – sóhajtotta. Belül hallotta, ahogyan megbokrosodott vére bizsergette testét. Tekintetével virgonckodott, és ugyanezt az eleven szempárt látta a ház verandáján állva a domború üvegben, amit örömteli szusszantással nyugtázott, mielőtt sildes sapkáját megigazította.

Egy balett-táncos lejtésével vette a lépcsőket, majd elhaladva a sárgába borult meggyfa mellett kilépett a kerti kapun, amit az elé táruló látvány miatt elfelejtett becsukni. Nézte az üres Béla utca nedves-fekete aszfaltját, melyhez sárgult levelek tapadtak fényesebbik felükkel és száruk az égnek állt. Indult volna tovább, mikor észrevette maga előtt a kis nyírfát, ami mellett napjában többször elment, és amely most valamiért előlépett a számára egyhangú környezetből. Egészen különös volt: fehér kérge fényelgett, mint a zománc. Balgabelga hűledezve bámulta. Így állt itt, maga is földbe gyökerezve, aztán felpillantott a túloldalon lévő vilanypóznára, és azt látta, hogy az eddig szálkás és fakóbarna gerenda most olyan élénk, mint a zsenge mohák zöldje. Felette ragyogó fehérés-szürke volt az ég. Felfigyelt rá, hogy semmi sem vet árnyékot; tolakodni kezdtek szemei elé az átellenes kertek olajosan csillogó fenyői, tujái, az utca fölé magasodó akácok szárazezüst törzse, a kerítésen kihajló madárberkenye rikító-narancs bogyói, a szomszéd vakító háza, túl piros cserepei, aztán újra a zománcos nyír, s ő csak álmélkodva forgatta a fejét, mialatt lassan körbefogták a részletek. Eleinte idegenkedve fogadta ezt az erőszakos ölelést, mert bár csak neki szólt, de a természet őt követelte cserébe és nem volt választása; aztán arra gondolt, hogy a természetnek viszont volt és rá esett. Gyönyörködött a látványban, de sejtette: az egész csak pár óráig tarthat, amit el is felejtett, hiszen felötlött és bizonyossággá merevedett benne, hogy minden csodássá, meséssé színeződött, és e pompázatban csak nagyszerű dolgok történhetnek. Merengéséből dörrenés riasztotta fel, a kapué, melyet a hirtelen támadt szél a háta mögött becsapott.

Jártában még egyszer visszanézett, és úgy érezte magát, mint egy tölcsér torkában, folyamatosan csúszva lefelé, mert erre lejtett az utca, hosszában-szélkében egyaránt, és a sarkon álló abronccsal körbevett kis akác a gyönyörűségével sodorta volna tovább. Sietve fordult ki a Batthyány utcára.

Feltűnt neki egy lány, az első ember, akivel e szombati reggelen találkozott, és aki vele azonos irányban, az út jobboldalán haladt. Csak annyit látott, hogy a termete karcsú, összefo-

gott barna vagy fekete haja van, amely fekete kabátján seprűz, és rövideket lép, mintha szűk szoknyában lenne, holott világoskék nadrágot visel: a járásában van valami kapkodás, ami nem vagy nem csupán a sietség jele, hanem őt alapvetően meghatározza.

A Batthyány utca bal oldalának járdáján útjelző táblák álltak, a kerítések felett úgy buktak ki a kerti fák lombjai, mint azok az elhanyagolt szobanövények, miket nagyobb cserépbe kellene ültetni. Sűrűn követték egymást a betonpóznák, és fekete vezetékeik, melyek egyike előtt egy varjú kifeszített szárnyakkal lebegett, lengtek a szélben. Balgabelga tekintete az út jobboldalára vetődött, amerre kinyílt a tér, amerre a régi villák kertjeiből harminc méteres magasságig is elnyújtóztak a platánok, fenyők és gesztenyefák, amerre több száz levél forgott a levegőben, pörgette őket a szél és villogtak, mint egy raj pillangó, ahogyan fakó és fényes felület váltogatták, s amerre a Rákosi útig húzódott a barna kerítéssor, ami mentén a fekete kabátos lány haladt. Balgabelgában, miután sietségében dobtányira került és még jobban megszemlélte e bűvös reggel legelevenültebb jelenségét, felmerült, hogy e tünemény talán Pöltenpitti, amitől azonnal gyomrába markolt a félsz. S hogy a szorongató sejtelemtől megszabaduljon, gyorsgyalogsba kezdett abban bizakodva: közelebbről pontosabban megítélheti. Mielőtt azonban gyanúját igazolhatta volna, a lány már az útkereszteződéshez jutott, áthaladt a zebrán és betért a vegyeskereskedésbe. Balgabelga megállt a sarkon, egy ideig nézte a bolt üveges ajtaját, amiben csak magát látta, de mögötte semmit. Hátrafordult és végigtekintett a domború, macskaköves Batthyány utcán, hogy nem jön-e véletlenül a hetvenhetes busz, melyre felszállva – elképzelése szerint - rosszérzésétől megszabadulhatott volna, majd a Rákosi út felé pillantott a száznegyvennégyest fürkészve, de a fák bólogató lombzatát és a gumiszervíz neonreklámjának futófényét leszámítva mozdulatlanság vette körül.

Balgabelga hevült testébe, ahogyan a forróságban az Őrs vezér téri aluljáróból felérkezett, váratlan és enyhe légáramlat kapott. Nemtörődöm örvendezésében jókora olvadt szurokba lépett, majd hátrafesztett lábán vizsgálni kezdte szandálja talpát. Amikor azonban észrevette, hogy a bent álló száznegyvennégyes végében már több ember is áll, futni kezdett.

A hátsó ajtónál lendült fel a buszra, szandálja pufogott a lépcsőkön (súlyos lépteitől a kocsit talán meg is billent egy kicsit), és a fekete kapaszkodó rúd után nyúlt. Mellkasa hullámzott, fűjtatott kimerültségében, halántékán veríték csillant. A felérkezés pillanatában, nyugtázva a rávillanó női tekinteteket, alig tudta fátylazni hirtelen ébredt hiúságát; már-már sajnálta, hogy nincsen tél, és nem düböröghetett szandál helyett bakancsban, hangosabban, de valójában nem is baj, hogy szandált visel, csak lenne rajta római vért, esetleg még egy gall sisak, és a kezében is jobban mutatna egy fényes lándzsa, mint ez a kopott kapaszkodócső.

Hirtelen nem tudta, hova üljön, hiszen annyi hely volt még a buszon, így szemlélődése két másodpercig is eltartott. E tétovaságból Pöltenpitti ragadta ki, helyesebben csak a látványa, mert ő maga közvetlenül az ajtó melletti ablaknál foglalt helyet a menetiránynak háttal állított kettes ülésen. Mikor Balgabelga véletlenül észrevette őt, Pöltenpitti a combjára fektetett magazinra ejtette vissza tekintetét. Berregni kezdtek a csengők, csukódtak az ajtók és meglódult a busz. Balgabelga latolgatás nélkül Pöltenpitti mellé huppant, olyan könnyedén és súlytalanul, hogy az valódi remeklés volt e dobáló kocsin (csak a műbőr huzat varrása mentén távozott sziszegve a kipréselt levegő).

Balgabelgának folyamatosan fegyelmeznie kellett magát, nehogy elmosolyodjék önelégültségében. Visszaidézte, ahogyan Pöltenpitti lekapta róla kifejezéstelen tekintetét és a magazinjába fúrta. Balgabelga feltételezte, hogy a lány elszégyellte magát e nyilvánvalóságban, s hogy tettette az olvasást, néhány pillanatig legalábbis, hiszen lelepleztetésének kellemetlenségében másra aligha figyelhetett. Balgabelga nem a tettenérés diadalát érezte, hanem afeletti boldogságát, hogy valaki észrevette, nem is mint Balgabelgát, de mint testet és benne a felébredt erőt, mi férfivá formálta busz felé törésében, lábdobogásában, kocsibillentésében, dom-

ború mellkasában, izzadt halántékában, s hogy Pöltenpitti vette észre, kinek arcát pirosra sötötte a nap, kinek szemei olyan kékek voltak, mint a tenger partközében, kinek vállán átvett táskapántja zsemle melleire feszítette drappszínű pólóját, s kinek mindössze a nevét tudta. De mi van akkor, ha Pöltenpitti rá csak mint mozgó valakire figyelt fel a busz sivar terében, aki miután megállt vagy leült, ugyanolyan érdektelenné vált a szemében, akár a többiek? Ha viszont alaposan félreértette a szituációt, milyen alapon ül itt? Nagy hülyét csinált magából. Hülyét a maga és Pöltenpitti szemében, s talán azok szemében is, akik a hátsó ablaknál állva folyton erre sandítgatnak. Mit gondolhatnak felőle? Hogy valami perverz alak, aki abban éli ki magát, hogy csinos lányok mellé ül és sunyin meglapul a közelükben?

Balgabelga talpa alá hajtotta lábujjait. Ekkor észrevette, hogy bal kezében egy könyvet szorongat, minek vászon borítóján foltot hagyott tenyerével. El is felejtette, hogy mit hurcolászik magával. Ölébe fektette a kötetet és felcsapta valahol a közepén. Azonnal elmúlt a feszengése. Az előbb attól tartott, hogy Pöltenpitti megveti átlátszó melléhuppanásában. Ugyan! Háttal ül mindenkinek - honnan is tudhatná, hogy volt még szabad hely a buszon? A leskelődő utasoknak pedig önnön ostobaságukat és rosszindulatukat róttá fel azzal, hogy e könyvet olvasni kezdte. Még hogy perverz alak! Határozottan férfiasnak érezte magát újfent.

Mialatt egymás mellett utaztak, elkerülhetetlenül összeért az alkarjuk, amit Balgabelga máskor meg sem érzett volna. Azonban a bizonyosság, hogy Pöltenpitti keze az övéhez simul, hogy finom bőrének melege felé és belé árad, felkorbácsolta vérét, képzeletét. A parázsló szertetet, a hamu alatti mély, olykor pattogó narancs-izzást, a szüntelent és a gyöngédség adta kiszolgáltatottságot látta Pöltenpitti lelkébe. Felnézni, ránézni nem mert, szemei már felbotlottak a betűket üldözve, csak bámulta ugyanazt az oldalt, ahol a kötetet kinyitotta. Egyedül arra figyelt, hogy mi történik: Pöltenpitti szabályos időközönként jobb kezével továbbpörgette átvett combján a magazint és mindig Balgabelga könyökéhez ejtette vissza, aki szinte öröngve várt minden egyes lapozást és magát a várakozást is imádta; a feltartóztatottság, hogy nem juthat túl ezen az érintésen, Pöltenpitti idegensége és a tény, hogy mindenki szeme láttára, de mégis mindenkitől rejtve éli a nemek legszebb előjátékát, majdhogy elszenesítették sóvárgásában. Hálát adott a sorsnak, hogy ölébe kapta ezt a könyvet, ami leplezte alul-felül, ami kivágta őt mások tudatában eltorzult személyisége szorításából, és láthatatlan paravánként fedte el helyzetük valóságát. Így utaztak ők e meghitt menetiránynak-háttal-létben, s a kérdés, hogy Pöltenpitti érzett-e bármit is a röpke tíz perc alatt, amit egymás mellett ülve töltöttek, fel sem vetődött Balgabelgában. Jól tudta, hogy Pöltenpitti ugyanott száll majd le, ahol ő, mégsem állt fel a helyéről, mikor a sofőr már fékezett. Kivárta a pillanatot és arrébb húzta a lábait, hogy a lány elférhessen hatalmas táskájával, vagyis, hogy ő udvarias, Pöltenpitti pedig hálás lehessen. Egy szemérmes „köszönöm” lett jutalma. Rögtön ezután maga is leszállt a száznegyvennégyesről.

Néhány másodpercig szédelgett még a buszmegeállóban, mert feldúlta az élmény, ami pillanatnyilag abban is megakadályozta, hogy elvonszolja magát a zebráig. Nézte Pöltenpittit, amint távolodott; talán az is felvetődött benne, hogy utánaered és megszólítja, de végül arra jutott: legjobb lesz gyorsan hazamenni.

Feltámadott a szél, és a sarki ház kertjéből kibomló hárs ágai ütemesen kopogni kezdtek a betonpózna tányéros lámpa búróján. Balgabelga, aki néhány perce a szemközti Gilde söröző falának grafiti-feliratait és egy tündöklő fehérségű reklámtáblát (Ferencvárosi Tornaklub Ferenc, SZÚCS, tel.: 403-11-13, Árpád u. 14.) bámult, most hirtelen felriadt a bádog csattogására. A vegyeskereskedés irányába nézett, de most sem látott mozgást odabentről.

Újra le-föl járkált a buszokat kémelve.

Miután fázós kezeit nadrágja zsebeibe mélyesztette, ujjai közé valami gömbölyded tárgy keveredett. Gondolkodott, hogy mi lehet az, de nem találta ki, így elővette: egy fakóbarna

vadgesztenye volt, melyhez szakadt papírzsebkendő-csücsök tapadt. Majd, hogy e rejtély is lelepleztetett, ismét zsebeibe sülyesztette kezeit, tenyerében a gesztenyét morzsolgatva.

Balgabelga a Béla utcában lépkedve a délutáni vakító hőségben meglobogtatta mellkasán a pólót. Annak ellenére, hogy nemrég indult hazulról, izzadt talpa máris csúszkált a szandáljában, és éppen az égieket rohasztotta, mikor pár szem vadgesztenyére lett figyelmes. Egy bokrétafa tövében látta meg őket, félig belefűrődve a sóderrakás finom törmelékébe és szétgurulva a járdán, becsapódásuk okozta nagy összevisszaságban. Körülöttük önnön nagyságuk és földet érésük repesztette zöld burkaik darabjai heverték. A termések vörösesbarnás színe, csillogása kiemelte őket az utca poros kavicsai közül, melyek napokig mozdulatlanul álltak, vagy ünnepélyesen pattantak néhányat, ha kocsikerék alá kerültek. Balgabelga úgy gondolta, lehajol az egyik gesztenyéért, nemcsak mert nagy, fehér köldöke miatt különösen megtetszett neki, de mintegy valami fensőbb, csodás parancsnak engedelmeskedve, hiszen a látvány teljesen megbűvölte.

Ekkor felvetődött benne, hogy mégis egy huszonkét éves fiatalember, akinek korához mérten nem illik gesztenyét gyűjtögetnie; még azt hiszik az emberek, hogy majd otthon vihorászva állatokat épít belőlük hurkapálcikával. Kezdte magát kínosan érezni ácsorgásában. Úgy döntött, hátranéz, s ha nem jön senki, hát lehajol érte. Félve fordította az arcát, és maga mögött egy középkorú, izléstelenül öltözött férfit látott közeledni, akivel éppen összeakadt a tekintete. Balgabelga azonnal félrekapta a fejét. Mármost vagy felveszi gyorsan azt a gesztenyét és továbbmegy vagy otthagyja és elindul, mivel azonban hátranézett, elárulva vívódását, ez már így is, úgy is fonák. Búcsúzóul a vadgesztenyére pillantott, de annak sugallatára hirtelen felkapta a földről és azonnal zsebre vágta, majd érezve hátában a nézést, szégyennel elegy diadallal folytatta az útját.

Balgabelga nyakába váratlanul belekapott a hideg szél. Felszisszent, pulóverét az állára vont, behúzta vállait, és újfent zsebeibe bujtatta kezeit. Sipítva csukódott a vegyeskereskedés ajtaja, Balgabelga azonnal odafordult: egy idős hölgy távozott bevásárlókocsit húzva. Ettől, bár megkönnyebbült, mégsem érezte felhőtlennek kedélyét.

Megint megpróbált áthatolni tekintetével az üveges boltajtón, de hasztalan. „Már vagy nyolc perce bent van. Mit lehet ott ennyi ideig csinálni? Talán engem néz, hogy eltakarodjak végre?”

Balgabelga elszégyellte magát és fel-alá sétált. Ment volna, de várakoznia kellett a buszra, legalábbis ezt hitte. Eleinte mentegette otlétét, aztán belátta, teljesen fölösleges.

Balgabelga, mialatt gyepelőjét rángatta, végig a telt idomú Cundaratta Cecilre gondolt. A mellékhelyiségből szobája felé tartva azonban összezúzta egy hirtelen ráomló gondolat. Sietve csukta be maga után az ajtót, és le-föl járkált a padlószőnyegen. Egyszerre volt érthetetlen és nyilvánvaló számára, hogy miközben Pöltenpittibe szerelmes, a szintén kívánatos Cundaratta Cecilért veszejt magját, és el sem tudta képzelni, hogyan is nem tapintotta ki értelme a bökkenőt, mikor még csak kotorászott az ágyéka körül. Nemcsak értetlensége, ostobasága nyugtalanította, de valami halvány büntudatféle is, hogy megcsalta Pöltenpittit – holott még nem is ismerték egymást.

Ilyen gyötrelmek szorításában került-fordult az asztala és ajtaja közötti kis helyen a fejét fogdosva, némán, mert csak hangosan tudott gondolkodni, és a vékony fal miatt attól félt, hogy meghallják a szomszéd szobában, vagy rányitnak váratlanul, mert ő épp beszélt és nem észlelte a közeledőt. E folyamatos és hiábavaló kántatásban nemhogy ötről a hatra, de egyről

a kettőre sem juthatott, csak szinten tartotta nyugtalanságát, mire felidegesítette magát, nem beszélve arról, hogy a több kilométeres grasszálástól fájtak a lábai, minek utána ágyára vágta magát és hanyatt fordult. Vallatón kínozza a szobalámpa fénye, ennek ellenére hamar elaludt.

Itt, az ablak előtti asztal drapp terítőjén, a kaktusz és az étolajos díszüveg között feküdt néhány szem gesztenye e korareggeli ragyogásban, s még egy az asztal lábánál a padlószőnyegen, székre vetett nadrág zsebéből kihullva, bájos hanyagságban.

Balgabelga, bár fogalma sem volt, miért, de gyakran percekig nézegette e vadgesztenyét szobájában, rajongva, s ha olykor elmacskásodott a háta, nyújtózott egyet és recsegett alatta a szék. Csak bámulta fehér köldöküket, mely itt-ott foltos volt, akár a holdfelszín. Ujjai közt forgatta a fényes terméseket, melyeket mintha hártavékony lakk- vagy olajréteg borított volna, aminek szépségüket köszönhatték. Vizsgálta felületükön a mintákat: a köldökből kiinduló mélybarna, hosszúkás félszigeteket, melyeket egy még sötétebb vonal határolt, és így tovább a többit, egyre kintebb, egyre inkább eltartva a köldöktől. Olyanok voltak, akár az erek.

A gesztenyék azonban hamar bemattultak, kitűnt belőlük a nedvesség. Kérgük a belükre feszült, csont és bőr voltak. Már nem puffantak, csak koppantak, ha az asztalra ejtette őket. A köldökből kiinduló félsziget finoman kidomborodott, kifeszült a testükből, mint keleti arcon a lapos orr. Balgabelga kesergélt, nem is elsorvasodott, de azon, hogy bermudában és szandálban csattogva barnává szikkadt gesztenyeburkokat látni a járdapadkák tövében, melyeknek tüskéit a cipőtalpak kitörték, amikor még nem is érződik a levélegetések szúrós szaga, még nem ömlik a lakásba a metsző levegő egy nyitva felejtett ajtón, még elő sem kerültek az ásók és gereblyék, melyeknek nyelét kifényesítették a zsíros tenyerek.

Balgabelga, akit álmában is zavarhatott a képébe világító szobalámpa, a fal felé fordult. Az asztalon poros és szikár vadgesztenyék árnyai sorakoztak.

E szombat reggeli csöndben már távolról hallani lehetett a busz zúgását. Balgabelga odafordult és látta, hogy a hetvenhetes Újpalota felől közeledik, ami – saját meglepetésére is – egyre inkább nyugtalanította, és tekintetét hol a vegyeskereskedés ajtajára, hol a kék bárkára vetette. Azzal győzködte magát, hogy felesleges erre a buszra felszállnia, hiszen úgyszólván érkeznek az Őrs Vezér térre, és most már minden pillanatban itt lehet a száznegyvennégyes, amivel tulajdonképpen menni is akart. A lány még bent volt a boltban, a kocsit pedig beérkezett, majd pillanatok múlva továbbindult. Balgabelga újra abban a szorongásban találta magát, ami eddigi vagy negyedórás ácsorgását meghatározta. Rájött: leginkább kíváncsisága miatt maradt itt, hogy tényleg Pöltenpittit látta-e maga előtt haladni a Batthyány utcán és betérni a szemközti boltba, minthogy érezte: valami másért is helyben kellett „hagynia” magát, amit pillanatnyilag képtelen volt (de leginkább lusta) megfogalmazni.

A száznegyvennégyes a postával szemközti megállóba érkezett. Balgabelga, aki a középső ajtó mögött ült, egy esőben ázó szentjánoskenyérfa bémult. A fűtőkben lógó, hosszúkás és csavarodottan megfeszülő, fénylő barna termések éles sarlókra emlékeztették. Becsukódtak az ajtók, és Balgabelga látóterébe egyszerre Pöltenpitti tűnt, aki a járdán a fa előtt elhaladt. Most szállhatott le. A busz elindult, ekkor Pöltenpitti lassan oldalra fordította fejét, és szerelmes pillantással intett Balgabelgának, aki szinte már a mozdulattal egy időben intett is vissza, de röviddel utána észre kellett vennie, hogy Pöltenpitti tekintete rajta csak átsiklott és a mögötte ülő fiúnak állapodott meg. Balgabelga félig kicsavarodva ülésén, még mindig levegőben tartott kézzel a fiúra pillantott, aki először értetlenül nézte őt, majd elröhögte magát. Balgabelga ölébe rántotta kezét, és előrefordult. Ekkor az utcára kilógó szentjánoskenyérfa ágai végigsepertek a busz tetején, oldalán, és a sarlók sikítva karmolták a kocsit.

Balgabelga csak most kezdett csodálkozni azon, hogy Pöltenpitti intett is neki meg nem is, most kezdte klopfolni a tény, hogy Pöltenpitti mást szeret, talán már másé is, és emészteni a szégyenkezés, amiért bárgyún elárulta magát. Vajon az a fiú még mindig őt nézi? Nem mert az előtte lévő üvegbe pillantani, hogy meggyőződhessen felőle, ahogyan egy idő után már leszállni sem volt bátorsága, és arra várt, hogy a fiú ebben is megelőzze. Minthogy könnyörtelenül mögötte maradt, Balgabelga lesújtottan, összekuporodva még sokáig zötyögött, talán szégyenérzete is elapadt, csak ült langalló lélekkel, és egészen belefeledkezett a hangulatába.

Gyors egymásutánban nyitódott - csapódott a boltajtó. Balgabelga félt odanézni; kapkodó lépteket hallott, és teljesen megbénította a gondolat, hogy itt a cselekvés ideje, igazában nem is értette, mire föl kéne neki tenni bármit is. Váratlanul a hang irányába fordult, és egy róla lesikló szempárt látott oldalról, Pöltenpittiét, aki a Batthyány utcán bevásárlószatyorral a kezében sétált tovább. E szombat reggeli színdússágban olyannyira kiemelte őt fénylő fekete kabátja, világoskék nadrágja, hogy Balgabelga úgy érezte, egyedül neki van jelen, és egyáltalán egyedül egymásért léptek ki e napon a mozdulatlan utcára, így hatványozottan gyötörte noszogató ösztöne.

Röviddel ezután Árpádföld felől feltűnt a száznegyvennégyes. „Nesze neked, reggeli tett” – gondolta Balgabelga, és bizonyossá lett benne: hiába mosta ki egész heti szennyését.